

Rejsebrev fra den nordlige Shan provins i Myanmar

Allerede da jeg nåede grænseposten var det tydeligt, at kineserne her ville give en sidste påmindelse om deres overlegenhed: Den relativt nye paskontrol var bygget i en mellemting mellem den typiske svulstige offentlige stil, men formentlig af hensyn til naboen i syd yderligere udstyret med et design som et buddhistisk tempel. Jeg havde rig lejlighed til at studere det - også indvendigt - medens jeg ventede på min eskorte ind i Myanmar.

I ventetiden blev jeg tilbudt plads i en af de dybe læderlænestole og fik serveret te, og jeg kunne derfra observere de ca. 20 nypressede uniformer spankulere rundt - damerne forsynet med let højhælede sko. En af disse damer, med en enkelt stjerne, havde tilsyneladende til opgave at polere de i forvejen skinnende glas og bordplader, og de andre havde endnu mindre at gøre. Ham med tre stjerner gik mest rundt og charmerede pigerne. Min eskorte i form af en ældre herre i den burmesiske sarong-nederdel dukkede op, og vi kom hurtigt videre.

Modsætningen mødte os ca. 20 m længere fremme i en lille bygning på omkring 15 m². Her sad to uniformer i en anden farve og koncentrerede sig vældigt om at slubre nudler medens flere mennesker end rummet tillod masede rundt. Jeg blev kort vist frem, men ellers var de 1300 kr åbenbart blevet brugt effektivt, så efter at have afleveret passet, blev jeg kørt videre i en faldefærdig Corolla af formentlig første årgang, hvor de blev produceret. Jeg fik senere at

vide, at chaufføren havde købt den for 5 år siden, da en ladning skrottede biler kom fra Japan. Det forklarer også hvorfor alle burmesiske biler har rattet i højre side - selv om de kører i højre side af vejen - da landet tilsyneladende kun køber aflagte japanske modeller. Selv i de par film, jeg har set, har de fine biler der også rattet i højre side.

Jeg blev så - uden mit kære pas - kørt op til chefens indhegnede hus, hvor der blev budt på en meget velsmagende Myanmar-kaffe. Efter en stund gik det videre til en lille butik, hvor de kunne fotokopiere passet, der pludselig var dukket op,

samt diverse andre papirer. Det blev lavet 10 sæt kopier, og de blev i løbet af køreturen til nærmeste by 5 timer længere mod syd afleveret til diverse militære og politi checkpoints.

Da vi nærmede os byen fik jeg så endelig udleveret passet, så de var sikre på, at jeg ikke løb rundt på uautoriserede jordstier. Vejen vi kørte på var iøvrigt ikke meget

bedre. Ganske vist betalte vi jævnligt en vejafgift på ca. 1-3 kr, og det fremgik, at et privat firma stod for indkrævningen. Aftalen gik så ud på, at de skulle gøre vejen brugbar, og der var da også flere steder folk igang med et læs skærver og nogle olietønder hvor de med et træbål var ved at opvarme tjære. Skærvernes andel var afgjort betydelig større end tjærens.

Vi kom da frem og jeg fandt et sted at overnatte. Næste dag tog jeg på en cykeltur, og allerede i udkanten af byen iblandet rismarker begyndte landsbyerne med folk af stammen Shan. Man er her stadig i gang med rishøsten, og som det har vist sig her næsten alle steder, så er kvinderne helt vilde med at blive fotograferet - og især at se sig selv på skærmen bagefter - så der blev nogle muntre møder med de hårdtarbejdende kvinder i rismarkerne.

Andre kvinder sad i hytterne og rullede cigarer. De består af et tobaksblad, hvor der bliver drysset en håndfuld af noget grums, der ligner træspåner, indeni. Jeg

kom tæt på det hele, for bare jeg stillede cyklen og stak hovedet indenfor, blev jeg som regel budt en stol og et glas te eller vand.

Også den lokale skole viste rundt. Den består af et enkelt lokale bygget af palmeblade og bambusstænger, hvor der er 4 grupper borde med 4 tavler foran. Her underviser 3 lærere så omegnens ca. 30 børn i alderen 5 til 9 år. Straks da jeg kom ind fik ungerne besked på at synge noget der kan være nationalsangen og derefter recitere nogle sikkert politiske korrekte vers. Det er i øvrigt helt

normalt, for jeg blev hver morgen vækket allerede inden kl 07 af en nærliggende

skole, hvor indlæringen også foregik ved i kor at messe dagens tekst. Den lærerinde, der kunne lidt engelsk, viste stolt de 5 slidte niveaubøger i engelsk, som børnene skulle lære allerede fra 1. klasse. At dømme efter de unge mennesker, jeg talte med ude i byen, så står resultaterne af undervisningen desværre ikke mål med hensigten.

Det er stort set kun ældre, der ad andre veje har lært lidt engelsk, eller burmesere af indisk afstamning, der har en anden tradition/økonomisk mulighed for at deres børn skal lære noget, som kan føre en nogenlunde samtale på engelsk. Det er dog ikke noget der forhindrer kommunikationen med de hårdtarbejdende, men meget glade, venlige og gæstfrie mennesker ude i landsbyerne. I denne by er der en stor koloni af folk med indisk afstamning. Det fandt jeg ud af allerede i aften, da jeg spiste en formidabel middag på en indisk restaurant (som eneste gæst). Jeg havde

såmænd bare bestilt en gang chicken and curry, men i løbet af få minutter var der omkring 15 skåle og tallerkener på bordet med de lækreste grøntsager, sprødt krydret indisk brød, krydderdyppelser, en ekstrem lækker dampende dahl-suppe samt naturligvis kyllingen i en sovs, der selv nu får mundvandet til at løbe. Jeg måtte efter måltidet blive siddende en halv times tid bare for at kunne rejse mig fra bordet. Og jeg må vel også tilstå, at da jeg havde en times ventetid på bussen her til frokost, så tog jeg det lige en gang mere..

Disse "indere" er overvejende muslimer, og her til morgen, hvor der endnu ikke rigtig var kommet gang i butikslivet, gik jeg rundt i de mindre småstræder. Et sted stod hele familien og vaskede en indisk ko - med denne underlige fiskeagtige pukkel i nakken. De ville ikke rigtig ud med hvorfor de vaskede dyret, men det fandt jeg ud af lidt længere nede ad gaden, hvor en større folkemængde havde forsamlet sig. De studerede nøje en lind strøm af sådanne køer, der blev lukket ind i en indhegning. Jeg blev som sædvanlig udsat for opmærksomhed, da jeg er stort set eneste turist på disse kanter, så imamen, det religiøse overhoved, kom og forklarede, at alle disse køer om to dage skal ofres i anledning af den islamiske Eid fest. Efter ofringen bliver en del af kødet fordelt til de fattige. Byen jeg boede i er en gammel hill station i ca. 2000 m højde, hvor englænderne fortrak når varmen nede i Mandalay blev for uudholdelig. Der er stadig rester af disse tider - bl.a. den ene oldsag af en tjener på mit hotel, når han ved morgenmaden spurgte: Would you like some more toast and marmelade, sir?

Jeg er nu selv kommet ned i varmen, til Mandalay, som jeg i morgen skal kigge nærmere på.